

Az MLSZ-ben elfelejtették...

Labdarúgás - Napra pontosan huszonöt évvel ezelőttre (1984. június 3.) datálódik a legutolsó nagy magyar labdarúgó-győzelem.

[Hozzászólók!](#) MUNKATÁRSUNKTÓL - 2009.06.03. 16:00

Megosztás: [Facebook](#) [Twitter](#)

[ter](#)

E

-mail

Azon a napon a [Bicskei Bertalan](#) vezette ifjúsági válogatott a korosztályos Európa-bajnokság moszkvai fináléjában – 73 ezer néző előtt (!) – büntetőkkal legyőzte a házigazda Szovjetunió gárdáját. Az akkori aranyérmesek a hatalmas siker jubileumát Budapesten, a III. Kerületi TUE Hévízi úti pályáján nosztalgiameccsel ünnepelték.

A nyolcvanas években még jegyezték a magyar futballt. A felnőtt válogatott 82-ben és 86-ban részt vett a spanyol, illetve a mexikói világbajnokságon, 85-ben a Videoton döntőt játszott az UEFA-kupában, az ifjúsági nemzeti gárda pedig 84-ben felkapaszkodott a csúcsra, korosztályos Európa-bajnok lett a Szovjetunióban rendezett döntőben. A diadalt elérő 18 éveseknek akkor fogalmuk sem lehetett – igaz, másoknak sem –, hogy úgy vonulnak majd be a honi labdarúgás históriáskönyvébe, mint a legutolsó nagy magyar siker elérői. Egy évvel ezelőtt a Sisa Tibor vezette hasonló évfáratú korosztályos gárda a csehországi Eb-n közel került Bicskei Bertalan együtteséhez, de a mostaniak szárnyalása az elődöntőben véget ért.

A moszkvai hősöknek (Petry Zsoltnak, Szeiler Józsefnek – kapusoknak; Haáz Ferencnek, Pintér Attilának, Szélpál Lászlónak, Keller Józsefnek, Deák Sándornak, Kovács Ervinnek, Orovecz Györgynek, Vincze Istvánnak, Zsinka Jánosnak, Kovács Kálmánnak, Takács Józsefnek, Zsivótzky Gyulának, Csoboth Róbertnek, Zvara Józsefnek, Krizán Sándornak – mezőnyjátékosoknak) tíz, majd húsz évvel később még kijárt az MLSZ részéről a tisztelet, a megemlékezés, huszonöt esztendővel a csodás győzelem után viszont már nem...

A Magyar Labdarúgó-szövetség székházában ugyanis nem akadt senki, akinek eszébe jutott volna a nem mindennapi jubileum. Ez csak azért furcsa, mert, mint tudjuk, nem minden hónapban cikkeznek a kontinensen a magyarok világgraszáló sikereiről... Lelkük rajta az illetékeseknek, szerencsére azonban volt egy kis közösség, az utánpótlás-neveléséről egyre inkább elhíresülő III. Kerületi TUE vezérkara (az ötletgazda az a Serli Sándor edző volt, akinél az Eb-t nyert együttes zöme még serdülőként húzta magára először a címeres mezt, és aki egy időben a Tisza Volán Focisuliban is pallérozta a srácokat), amely energiát és pénzt sem sajnálva összetrombitálta a „moszkvaiakat”.

Az aranyérmesek létszáma kissé ugyan hiányos volt, de aki elfogadta a meghívást, az túlradó örömmel érkezett, sutba dobva a hiúságát, nem szégyellte megőszült halántékát, sörpocakját, fájós térdét, derekát. Azért még negyvenkét-három évesen is engedelmeskedett a labda, ezt a meghívást celebráló egyesület edzőiből összeállított csapat ellen is bizonyították a Bicskei-bébik.

Közönségsikert arattak, azt viszont nagyon sajnálták, de az is lehet, fájt nekik, hogy a nosztalgiameccsen nem piros-fehér-zöld szerelésben, hanem sárga-kékben pompáztak. Aki nem tudná, az a III. Kerületi TUE színe...

Út az aranyig

Az ifjúsági Európa-bajnokságot nyert magyar válogatott útja a dobogó tetejéig, selejtező: Magyarország–Románia 1–0, Románia–Magyarország 0–2. Eb-csoportmeccsek: Magyarország–Csehszlovákia 3–0, Magyarország–Spanyolország 2–1, Magyarország–Svájc 1–0; elődöntő: Magyarország–Lengyelország 2–0; döntő: Magyarország–Szovjetunió 0–0, büntetőkkal: 3–2.